

Міністерство освіти і науки України
Київський національний лінгвістичний університет

Матеріали
Міжнародної науково-практичної конференції

Україна і світ:
Діалог мов та культур

01–03 квітня 2015 року

Київ
Вид. центр КНЛУ
2015

Україна і світ: діалог мов та культур: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, 01–03 квітня 2015 року. – К.: Вид. центр КНЛУ, 2015. – 794 с.

У збірнику вміщено матеріали конференції, які присвячені основним проблемам сучасного мовознавства, літературознавства, методики мовної освіти, а також педагогічним, психологічним, культурологічним та історичним проблемам розвитку освіти у світі Болонських реалій.

Члени Редколегії:

Матвієнко О. В., докт. пед. наук, проф., проректор з наукової роботи;

Бігич О. Б., докт. пед. наук, проф., кафедри методики викладання іноземних мов;

Бондаренко О. Ф., член-кор. НАПН України, докт. психол. наук, проф., зав. кафедри психології і педагогіки;

Валігура О. Р., докт. філол. наук, проф., зав. кафедри германської і фіно-угорської філології;

Валюх З. О., докт. філол. наук, проф., зав. кафедри української філології;

Воробійова О. П., докт. філол. наук, проф., зав. кафедри лексикології і стилістики англійської мови імені професора О.М. Мороховського;

Гамзюк М. В., докт. філол. наук, проф., зав. кафедри німецької філології;

Денисова С. П., докт. філол. наук, проф., зав. кафедри зіставного мовознавства і теорії та практики перекладу;

Долгополова Л. А., докт. філол. наук, проф., зав. кафедри німецької мови і перекладу;

Кагановська О. М., докт. філол. наук, проф., зав. кафедри романської філології;

Корольова А. В., докт. філол. наук, проф., зав. кафедри теоретичної і прикладної лінгвістики та новогрецької філології;

Ніколаєва С. Ю., докт. пед. наук, проф., зав. кафедри методики викладання іноземних мов;

Ніконова В. Л., докт. філол. наук, проф., зав. кафедри англійської філології факультету перекладачів;

Пирогов В. Л., канд. філол. наук, доц., зав. кафедри мов та цивілізацій Далекого Сходу;

Матеріали друкуються в авторській редакції.

СТРУКТУРА ОСОБИСТОСТІ ЗЛОЧИНЦЯ

Тимошенко В.І.

Київський національний лінгвістичний університет

Курс на євроінтеграцію, взятий Україною, зумовлює необхідність демократичних трансформацій вітчизняної політичної і правової системи з метою забезпечення умов реалізації прав і свобод людини і громадянина. Вирішення цього завдання стримується багатьма обставинами, серед яких занепад економіки, корупція, злочинність, недосконале законодавство, неефективна діяльність правоохоронних органів, низький рівень правосвідомості населення. Кожне правопорушення, неповага до права, прояв формалізму і бюрократизму посадовими і службовими особами органів державної влади і управління негативно позначається на правосвідомості населення. Поведінка окремо взятої людини нерідко віддзеркалює проблеми всього соціуму. Кризовий стан суспільства, зміна пріоритетів населення і занепад моральності призвели до того, що люди стали сприймати як закономірність не правомірну поведінку, а протиправну, звикли до корупції та хабарництва, не сподіваються на захист своїх законних інтересів у судах і, як наслідок, інертно існують згадуючи минуле, або ж намагаються вирішувати проблеми самотужки всіма доступними способами, у тому числі не лише законними.

Людська поведінка значною мірою визначається правосвідомістю, у випадку деформації якої людина стає схильною до правопорушень, насилля, агресії. Але чи кожна людина, правосвідомість якої деформована, здатна вчинити злочин, тобто стати суб'єктом злочину? Щоб відповісти на це запитання треба визначити характерні риси особистості злочинця, оскільки саме особистість є носієм причин здійснення злочину.

Кримінологічне поняття "особистість злочинця" ґрунтується на філософській концепції особистості людини, яка виділяє у змістовному плані особистості сукупність її властивостей і сторін, фізичних, духовних, психічних і соціальних рис, що виявляються у взаємовідносинах з суспільством. Зміст особистості – конкретизація суспільних відносин у внутрішньому світі конкретного індивіда, у його свідомості, світогляді, соціальних якостях.

Про особу злочинця можна говорити лише у зв'язку з вчиненням злочину, оскільки аналіз цієї проблеми будується на кримінально-правовій концепції суб'єкта злочину. Кримінологія розглядає структуру особистості злочинця як систему соціально-демографічних, психологічних, моральних і правових властивостей особи, в яких проявляється її соціальна сутність [1, с. 270].

За допомогою соціально-демографічних ознак – віку, статі, соціального положення, освіти і т.п. з'ясовується злочинна активність різних соціальних верств населення, простежуються вікові, освітні, професійні та інші особливості осіб, що вчинили злочини. Це дає можливість визначити криміногенні обставини, під впливом яких формується особистість конкретного злочинця.

Психологічні характеристики сприяють вивченню механізмів взаємодії особистості і середовища. Зокрема аналіз емоційної, волювої та інтелектуальної сфер дає можливість зробити висновки про процеси мотивації індивідуальної злочинної поведінки, розкрити конкретні мотиви і мету злочину. Соціально-психологічний аналіз у кінцевому підсумку дозволяє зрозуміти механізм дії безпосередніх причин і умов, що впливають на злочинну поведінку особистості. Він допомагає розкрити зміст антисоціальної спрямованості особистості злочинця, його деформованих поглядів, збочених потреб та інтересів. Все це у свою чергу сприяє визначенню мотивації злочину.

Неабияке значення мають моральні якості особи, які завжди позначаються на її поведінці. Моральна характеристика охоплює всі етичні якості людини, в основі яких лежать уявлення про добро і зло, совість, обов'язок, честь, гідність. Особистість злочинця нерідко характеризується такими негативними моральними якостями як заздрість, жадібність, малодушність, підлість, нахабство, авантюризм, нігілізм, духовна порожнеча і цинічне ставлення до моральних цінностей суспільства та інтересів інших осіб.

Інформація кримінально-правового характеру охоплює відомості про спрямованість злочинної поведінки, мотиви і цілі злочину, попередні судимості даної особи і т. п. Це необхідно для правильної кваліфікації злочину, визначення міри покарання, виправлення і перевиховання засуджених.

Таким чином, кримінологічне поняття “особистість злочинця” слід розглядати не лише з позицій юридичної науки, а ще й з позицій філософії, психології, психіатрії, антропології, соціології.

Ймовірність злочинної поведінки визначається багатьма обставинами: установками індивіда, його особистісними рисами характеру, зовнішніми процесами, впливом інших людей і т.п. Можна стверджувати, що злочинна поведінка є результатом складної взаємодії соціальних і біологічних факторів, дія яких корегується конкретними відносинами, конкретною ситуацією, в яку людина потрапляє.

Правопорушення не завжди вчиняються людьми з патологічними відхиленнями або в стані афекту. Найчастіше правопорушник, що має за мету вирішення економічних і соціальних проблем, діє усвідомлено. Живучість злочинності, тяжкість її наслідків, зумовлена багатьма факторами, серед яких на особливу увагу заслуговує схильність людини до агресивної поведінки, насилля. Егоїзм, заздрість, бажання самоствердження, безпідставні амбіції, корисна мета та інші подібні фактори нерідко підштовхують людину до агресивних дій, за допомогою яких вона прагне досягти бажаного. Злочинці відрізняються від законослухняних громадян значно більшим рівнем імпульсивності, тобто схильністю діяти за першим спонуканням, а також високою вразливістю в міжособистісних взаємовідносинах.

Особистість злочинця формується як наслідок незадоволення певних екзистенціальних потреб людини. Причини цих потреб приховані в умовах людського існування.

ЛІТЕРАТУРА

1. Павлов В.Г. Субъект преступления. – СПб.: Изд-во "Юридический центр пресс", 2001. – 318 с.